

Şiirin Gelişimi

– Durdu ŞAHİN · 06 Eylül 2011

Şiir önce yüreğe düşer tohum olarak.

Zamanla çimlenmeye başlar, acıların, sevinçlerin, hayallerin sulamasıyla.

Sabırla, yeşerir soğuğa, kışa, boraya, fırtınaya kulak asmadan.

Ağır ağır yükseklere doğru uzanır.

Daha da yükseklere ulaşmak, güzel bir mekâna kurulmak için kelimelere ihtiyaç duyar; tadı, rengi, ışığı, gölgesi ve manası olan...

Daha bir tatlanır güzel kelimelerle.

Daha bir kanatlanır.

Mısra olur ona can, kelime grupları, mecazlı anlatımlar kan olur. Eline, yüzüne renk gelir böylece. Şekil ve mana olarak gerektiği kadar kuvvetlenir.

Baktığını görür, bakanlar görürler onu.

Yürümesi, koşması için dörtlüklere, bentlere yürek ve yüz uzatır usanmadan.

Dörtlükler, bentler, beyitler dört gözle bekledikleri davete koşarlar.

Ölçü, kafiye, imgeler gerekmektedir yarışta zafere kavuşmak için.

Yeni, yepyeni imgeler, doğru ölçü, güzel, yerine yakışan kafiyeler bulmak mutluluğu kalıcı kılacaktır mutlaka.

Yıpranmamış, pörsümemiş, feri bitmemiş imgeler, usulüne uygun olarak tam vaktinde yerini alan hece, aruz ya da serbest ölçü, kuşta kanat gibi önemli olan kafiyeler, duracağı ve koşacağı alanı belirleyen duraklar noksansız olarak kurulmuştur şiire hâkim noktalara.

Şiir zafere ulaşmıştır artık.

Güzel şiir hakkını hak eylemiştir.

Eline, diline, yüreğine sağlık sesleri duyulmaya başlar sağdan, soldan.

Şiirin ustası tatlı tatlı gülümsemektedir. Gördüğü ilgiden memnundur. Tebrikleri, ziyaretleri karşılar gururla.

Madalyon ışıdamaktadır takılı olduğu yerde onurlu bir şekilde.

Madalyonu kaptırmamak için başarısını yeni başarılarla kökleştirmesi şarttır şairin. Yeniden, yepyeni bir azim ve gayretle, yeni bir şiire, yeniliklerle...

Durdu ŞAHİN